

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 7M-U-1385-P-1-14/16-27-1

PRIMLJENO: NEPOŠTOM - PREDANO POŠTI
..... dana 16-02-2016 20.....

Omot u privitku. Primjarka ..... Priloga .....

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Tomislave Mlinarić, u upravnom sporu tužiteljice Marice Jančić iz Marije Gorice, Hrastina, Rajski put 9, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, 9. veljače 2016.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje Odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Broj: 711-1-1474-P-1-14/15-18-18 od 24. rujna 2015.

Obrazloženje

Točkom I. dispozitiva osporavane Odluke utvrđeno je da je propustom dužnosnice Marice Jančić, općinske načelnice Općine Marija Gorica, da pravodobno obavijesti Povjerenstvo o stupanju u poslovni odnos Općine Marija Gorica s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. iz Marije Gorice u vlasništvu kćeri dužnosnice kao i o stupanju Općine Marija Gorica u poslovni odnos s obrtom „Ladanjski raj“, u vlasništvu supruge dužnosnice, dužnosnica počinila povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a.

Točkom II. dispozitiva Odluke određeno je da se za povredu ZSSI-a, opisanu pod točkom I. ove izreke, dužnosnici Marici Jančić izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 30.00,00 kuna koja će se izvršiti u 12 jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 2.500,00 kuna.

Točkom III. dispozitiva Odluke određeno je da će na temelju članka 18. stavka 6. ZSSI-a Povjerenstvo bez odgađanja dostaviti predmet nadležnom državnom odvjetništvu na daljnje postupanje radi utvrđenja ništetnosti pravnih poslova iz točke I. izreke ove Odluke.

Tužiteljica u tužbi i tijekom spora pobija zakonitost osporavane Odluke pri tome navodeći da je člankom 5. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku propisano kako u upravnim stvarima u kojima je javnopravno tijelo ovlašteno rješavati po slobodnoj ocijeni, odluka mora biti donesena u granicama dane ovlasti i sukladno svrsi radi koje je ta ovlast dana. Navodi da se ispravnom interpretacijom članka 42. stavka 1. podstavka 2. te članka 44. stavka 1. ZSSI-a zaključuje kako se radi o takvim disjunktivnim normama koje ovlašćuju nadležno javnopravno tijelo da u konkretnom slučaju odlučuje po slobodnoj ocijeni. Napominje da takvo odlučivanje javnopravnog tijela ni u kom slučaju ne smije biti arbitrarno i neograničeno. Odluka javnopravnog tijela mora biti sukladna svrsi radi koje je u odnosnoj

stvari javnopravnom tijelu dodijeljena diskrecijska ovlast. Smatra da tuženik prilikom donošenja pobijane Odluke nije odlučio na način kojim se najbolje ostvaruje cilj i svrha navedenih normi. Ističe kako je Odluka Povjerenstva nejasna odnosno nema razloga i nejasno je na koji način je ona izvršila povredu iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a jer to nije razvidno iz same Odluke. Naime, ističe da je Povjerenstvo u provedenom postupku utvrdilo da je Općina Marija Gorica, čija je ona načelnica, sklopila Ugovor o zakupu poslovnog prostora za obavljanje ugostiteljske djelatnosti od 27. studenoga 2013., te je u 2013. i 2014. stupala u poslovne odnose u okviru bagatelne nabave roba i usluga s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. u kojem njezina kćer ima poslovne udjele te da je stupala također u 2013. i 2014. u okviru bagatelne nabave i u poslovne odnose sa obrtom „Ladanjski raj“, čiji je vlasnik njezin suprug. Ističe da su svi navedeni poslovi provedeni u skladu sa Zakonom o javnoj nabavi, Zakonom o zakupu i kupoprodaji poslovnih prostora, ali i Zakonom o sprečavanju sukoba interesa, budući da Povjerenstvo nigdje ne spominje da oni nisu smjeli biti zaključeni. Ističe da su poslovi bagatelne nabave valjano sklopljeni proizlazi iz članka 13. Zakona o javnoj nabavi gdje je uređeno da se sukobom interesa ne smatraju odnosi naručitelja i gospodarskog subjekta u slučaju kada je povezana osoba, konkretno kćerka, stekla poslovne udjele na temelju kojih sudjeluje u upravljanju odnosno u kapitalu gospodarskog subjekta s više od 0,5 % u razdoblju od najmanje dvije godine prije imenovanja, odnosno stupanja na dužnost predstavnika naručitelja s kojim je povezana, a isto je i uređeno člankom 17. ZSSI-a u stavku 2. gdje stoji da samo ako je član obitelji dužnosnika u razdoblju od dvije godine prije imenovanja odnosno izbora na javnu dužnost pa do prestanka njenog obnašanja dužnosti dužnosnika stekao udjele više od 0,5 % poslovni subjekt u kojem ima te udjele ne može stupiti u poslovni odnos sa tijelom vlasti u kojem dužnosnik obnaša dužnost. Ne spori da je s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. kao općinska načelnica potpisala Ugovor o zakupu poslovnog prostora, ali isto je izvršeno sukladno Zakonu o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora, po kojem je Općina dužna dosadašnjem zakupniku poslovnog prostora koji u potpunosti ispunjava obveze iz ugovora o zakupu dati pisanu ponudu za sklapanje novog ugovora o zakupu na određeno vrijeme – ne dulje od 5 godina, te tek ako dosadašnji zakupnik ne prihvati tu ponudu, a Trgocentar Marija d.o.o. ju je prihvatio, tek tada Općina mora raspisati javni natječaj za davanje u zakup poslovnog prostora prema uvjetima iz Odluke općinskog vijeća. Ističe da nije bila član Povjerenstva za davanje u zakup poslovnog prostora u Trsteniku, Ante Kovačića 17a, sa dosadašnjim zakupnikom Trgocentar Marija d.o.o. te ističe da ne postoje nikakve okolnosti koje bi mogle dokazati najmanju sumnju u postojanje činjenica kako je ovakvim odnosom na bilo koji način mogla pogodovati i utjecati sebi ili svojoj obitelji, priskrbiti bilo kakvu protupravnu imovinsku korist, te stavila privatni interes iznad javnog. U odnosu na nabavu roba i usluga preko obrta „Ladanjski raj“ i Trgocentar Marija d.o.o. ističe kako se isti nalaze na području Općine Marija Gorica, koje je malo područje i ne obiluje pravnim osobama ovakvog karaktera, te su izuzetno konkurentni sa svojim cijenama, a isti ne posluju samo s Općinom nego i drugim pravnim osobama pod istim okolnostima te da je nabava roba i usluga (u zanemarivim cijenama i količinama) od ovih pravnih osoba bila opravdana i neophodna i ne podliježe provođenju postupka koji se podrazumijevaju javnom nabavom, jer je tako regulirano Zakonom o javnoj nabavi, već internim aktima odnosno Pravilnikom o bagatelnoj nabavi koji ju regulira do pragova iznad kojih je potrebno provoditi postupke javne nabave, te se nikakva mišljenja tijela, u ovom slučaju Povjerenstva, ne mogu staviti iznad zakonskih odredbi. Navodi da joj je javni interes uvijek na prvom mjestu i da je javnost cijele Općine o tome kroz transparentne mehanizme itekako dobro upoznata. Napominje da je kćerka stekla poslovne udjele u trgovačkom društvu Trgocentar Marija d.o.o. još 2010. te su predmetni poslovi valjano sklopljeni. Što se tiče bagatelne nabave u odnosu na ugostiteljski obrt „Ladanjski raj“ ističe da se također primjenjuju sve navedene zakonske odredbe jer je to jedini takav ugostiteljski obrt na području Općine Marija Gorica i u dugogodišnjem je vlasništvu njezinog supruga, pune 43

godine. Napominje da je Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 27. studenoga 2013. sklopljen u skladu sa Zakonom o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora, a Povjerenstvo nije nadležno ocjenjivati valjanost predmeta pravnog posla jer predmetni pravni posao ne spada pod poslovni odnos u smislu ZSSI-a, budući da se u konkretnom slučaju ne radi ni o kakvim potporama niti drugim oblicima stjecanja sredstava danim od strane Općine nego o iznajmljivanju poslovnog prostora uz naknadu koji ne spada pod poslovni odnos reguliran odredbama ZSSI-a. Stoga smatra da je Povjerenstvo pogrešno primijenilo ZSSI kod tumačenja predmetnog Ugovora o zakupu poslovnog prostora kao poslovnog odnosa u smislu tog Zakona. Ističe da njezino postupanje vezano za sklapanje predmetnih pravnih poslova sa navedenim poslovnim subjektima ne predstavlja sukob interesa jer su pravni poslovi sklopljeni u skladu sa Zakonom i u interesu Općine, a što smatra da bi Povjerenstvo potvrdilo da ga je o tome obavijestila. Smatra da treba uzeti u obzir pri ocijeni da li postoji bilo kakva povreda odredbi koje uređuju sukob interesa i da li se moralo obavještavati Povjerenstvo o sklapanju predmetnih bagatelnih poslova nabave s obzirom na činjenicu da se radi o malom mjestu sa ograničenim izborom vezano za poslove nabave, a objekt „Ladanjski raj“ je jedini ugostiteljski objekt u kojem je moguće konzumiranje hrane i pića na području Općine, a Trgocentar Marija d.o.o. se nalazi u neposrednoj blizini sjedišta Općine Marija Gorica. Smatra da je logično i životno da se bagatelna nabava ili prezentacija koju vrši Općina u svom djelovanju vrši na području same Općine, a ne na području susjednih općina i da je to Povjerenstvo trebalo uvažiti i na taj način sagledati konkretnu situaciju i ovaj slučaj. Napominje da je u postupku iskazala žaljenje ukoliko Povjerenstvo smatra da ga je stvarno morala obavijestiti o sklapanju predmetnih bagatelnih poslova i da u tom slučaju kod nje nije postojala namjera nego propust i krivo tumačenje Zakona, iako smatra da je Povjerenstvo krivo primijenilo ZSSI-a i donijelo nezakonitu Odluku. Također ističe da ukoliko bi Sud utvrdio da se dogodio određeni propust u njezinom postupanju smatra da je sankcija koja je određena predmetnom Odlukom u potpunosti neprimjerena i nije u skladu s činjeničnim stanjem u ovom slučaju, budući da je tuženik od zakonom predviđenog raspona moguće novčane kazne u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kuna odredio vrlo tešku sankciju u iznosu od 30.000,00 kuna, iako članak 44. stavak 1. ZSSI-a propisuje da je prilikom odabira odnosno izricanja novčane kazne potrebno posebno voditi računa o težini i posljedicama povrede Zakona, a što u konkretnom slučaju tuženik nije učinio jer se vodio posve pogrešnim okolnostima/kriterijima prilikom procjene i primjerenog iznosa novčane kazne za počinjeni propust. Napominje da propust nije počinila namjerno, da je izričito izrazila žaljenje, da joj je to prvi propust koji joj se dogodio u 18 godina obnašanja dužnosti i da samim počinjenjem te povrede nikome nije nanijeta šteta niti su prouzročene bilo kakve posljedice, dok su posljedice koje spominje tuženik vezano za percepciju javnosti samo eventualne i anticipirane, a ne nastale. Posebice uzimajući u obzir činjenicu da je naknadno, povodom njezinog zahtjeva, tuženik dana 15. listopada 2015. donio mišljenje kojim odobrava Općini Marija Gorica da stupi u poslovni odnos sa navedenim trgovačkim društvima. Ističe kako povreda, čije počinjenje ne poriče, nije u takvom stupnju da bi opravdavala izricanje kazne takve težine tj. u tolikom iznosu. Smatra da ratio legis odredaba članka 42. stavka 2. i 44. stavka 1. ZSSI- a, njihova svrha i cilj nije teško kažnjavanje javnih službenika, već je svrha upravo skrenuti pozornost, upozoriti i uputiti na pravilno postupanje. Stoga smatra kako je nedvojbeno izrečena novčana kazna neprimjerena i previsoka. Napominje da su poslovi nabave roba i usluga od predmetnih trgovačkih društva bili poslovi bagatelne nabave. Smatra da koliko je s jedne strane važno spriječiti sukob javnih i privatnih interesa i onemogućiti povlašteni položaj pogodovanja članovima obitelji ili poznanicima javnih službenika, toliko je s druge strane važno i ne dopustiti da se neke osobe diskriminiraju i onemogućuju u obavljanju poslova i djelatnosti za koje su kvalificirani i najpodobniji, samo zbog činjenice što su obiteljski povezani s nekim javnim službenikom, jer se time povlađuje drugoj nedopuštenoj svrsi, a to je remećenje tržišne pozicije dotičnih pravnih subjekta. Što se tiče

točke 3. Odluke, vezano za postupanje radi utvrđenja ništetnosti pravnih poslova, smatra da su svi pravni poslovi sklopljeni u skladu sa Zakonom. Zaključno navodi da kao javni dužnosnik nikada nije imala neke profesionalne ili osobne obveze ili koristi prema pravnim osobama na koje se referira neanonimni prijavitelj, odnosno osobne ili financijske interese, koji bi joj otežavali djelotvorno obavljanje javne funkcije i ugrozili njezinu objektivnost ili mogli stvoriti dojam da je njezina objektivnost ugrožena.

Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporavanu Odluku te da obveže tuženika da joj nadoknadi štetu u ukupnom iznosu od 30.000,00 kuna na ime obustave djela neto mjesečne plaće.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je po provedenom postupku utvrdio da je dužnosnica Marija Jančić – tužiteljica, propustom da ga pravodobno obavijesti o stupanju u poslovni odnos Općine Marija Gorica s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. iz Marije Gorice, u vlasništvu njezine kćeri, kao i o stupanju Općine Marija Gorica u poslovni odnos s obrtom „Ladanjski raj“, u vlasništvu njezinog supruga, počinila povredu članka 18. stavka 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15., dalje: ZSSI). Stoga joj je za utvrđenu povredu ZSSI-a izrečena sankcija iz članka 42. stavka 2. točke 2. ZSSI-a, odnosno obustave isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 30.000,00 kuna u trajanju od 12 mjeseci s izvršenjem u 12 jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 2.500,00 kuna. Navodi da je u Odluci izričito utvrđeno da je tužiteljica počinila povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a jer je propustila da prethodno o stupanju u poslovni odnos pravodobno obavijesti tuženika o postojećoj namjeri sklapanja ugovora o zakupu poslovnog prostora za obavljanje ugostiteljske djelatnosti (sklopljen 27. studenoga 2013.) između Općine Marija Gorica s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. iz Marije Gorice, u vlasništvu njezine kćeri, te o izvjesnoj nabavi roba i usluga u 2013. i 2014. godini od strane Općine Marija Gorica od navedenog trgovačkog društva Trgocentar Marija d.o.o. i od obrta „Ladanjski raj“ u vlasništvu Zlatka Jančića iz Marija Gorice, supruga tužiteljice. Ističe kako je netočan navod da je u obrazloženju osporavane Oluke igdje utvrdio da su ti poslovni odnosi bili u skladu s odredbama Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj: 90/11., 83/13., 143/13., 13/14., dalje: ZJN). Ističe da je jasno kako se radilo o bagatelnoj nabavi robe i usluga te da se na temelju članka 18. stavka 3. ZJN na predmetne ugovore ne primjenjuju odredbe toga Zakona. Neosnovan je i stav tužiteljice koji proizlazi iz navoda u tužbi da bi primjenom odredaba članka 13. ZJN na navedene poslove bagatelne nabave bila derogirana primjena članka 18. stavka 1. ZSSI-a već samim time što se radilo o ugovorima o bagatelnoj nabavi. Ističe da i kada se radi o ugovorima o javnoj nabavi, primjenom odredaba ZJN i nije isključena primjena odredaba članaka 17. i 18. ZJN. Navodi da se odredbe Zakona o javnoj nabavi o sukobu interesa odnose isključivo na zapreke i ograničenja u postupcima javne nabave koje provodi tijelo javne vlasti u kojem dužnosnik obnaša dužnost te kršenje tih odredaba proizvodi određene posljedice za valjanost tog postupka te za pravne učinke sklopljenih ugovora o javnoj nabavi. Napominje da odredba članka 13. stavka 5. ZJN doista na istovjetan način kao i članak 17. stavak 2. ZSSI-a definira dvogodišnje vremenske razdoblje od prijenosa udjela u vlasništvu poslovnog subjekta s dužnosnika na člana njegove obitelji do stupanja dužnosnika na dužnost, kao apsolutnu zapreku za sklapanje ugovora o javnoj nabavi. Međutim, u nastavku odredbe članka 13. stavka 5. ZJN propisano je da primjena iste odredbe ne dovodi u pitanje druge obveze koje se odnose na obveznike primjene posebnog propisa o sprečavanju sukoba interesa. Prema tome ističe kako je zakonodavac i kod donošenja ZJN imao na umu specifičnost položaja adresata odredaba ZSSI-a odnosno primjenu posebnih zabrana koje taj Zakon propisuje. Stoga, navodi da osim što se ova apsolutna zabrana sukladno članku 17. stavku 2. ZSSI-a, primjenjuje na sve poslovne odnose u smislu ZSSI-a, a ne samo na ugovore o javnoj nabavi, odredba članka 13. ZJN ni na koji način ne dolazi u koliziju s obvezama propisanim u članku 18. stavku 1. ZSSI-a. U predmetnim situacijama u kojima tijelo javne

vlasti stupa u poslovni odnos sa članom obitelji dužnosnika, koji dužnost obnaša upravo u tom tijelu javne vlasti, odredbi članka 18. ZSSI-a primjenjuju se na sve poslove odnose u smislu ZSSI-a pa tako i neovisno o vrijednosti odnosno neovisno radi li se o ugovorima o javnoj nabavi ili ugovorima o bagatelnoj nabavi. S druge strane ističe da obveze prethodnog obavješćavanja tuženika te postupanja sukladno uputama koje tuženik daje, sukladno članku 18. stavcima 1. -5. ZSSI-a, obvezuju dužnosnike u svim poslovima bagatelne nabave, neovisno o tome da li je u trenutku nastupa mogućnosti stupanja u konkretan poslovni odnos dotično tijelo javne vlasti donijelo Pravilnik ili drugi opći akt kojim je uredilo postupak bagatelne nabave i neovisno na koji način je uredilo pribavljanje ponuda. Ističe kako je neosnovan stav tužiteljice da je primjenom odredbe članka 6. stavka 3. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora (Narodne novine, broj: 125/11.) na navedeni ugovor o zakupu poslovnog prostora u vlasništvu Općine Marija Gorica bila derogirana primjena članka 18. ZSSI-a. Stoga je u konkretnom slučaju sukladno članku 18. stavku 1. ZSSI-a, najkasnije do donošenja Odluke tužiteljice od 4. studenoga 2013. o sklapanju novog ugovora o zakupu poslovnog prostora sa dosadašnjim zakupnikom Trgocentar Marija d.o.o. tužiteljica o takvoj namjeri bila dužna obavijestiti tuženika, a tuženik bi u mišljenju kojim je dao uputu o načinu postupanja tužiteljici i Općini Marija Gorica tada uzeo u obzir relevantnu odredbu Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora te utvrdio na koji način isti propis proizvodi pravni učinak u konkretnoj specifičnoj situaciji u kojoj dužnost općinske načelnice u jedinici lokalne samouprave koja je zakupodavac obnaša osoba čiji je član obitelji vlasnik poslovnog subjekta koji je dosadašnji zakupnik. Posebno ukazuje na neosnovanu tvrdnju tužiteljice da ugovor o zakupu poslovnog prostora u vlasništvu Općine nije poslovni odnos u smislu ZSSI-a. Naime, napominje da je u aktualnoj sudskoj praksi zauzet izričit stav da ugovor o zakupu poslovnog prostora u vlasništvu jedinice lokalne samouprave u kojoj dužnosnik obnaša dužnost nedvojbeno predstavlja poslovni odnos u smislu članka 4. stavka 3. ZSSI-a, s obzirom da takvim ugovorom drugi poslovni subjekt od tijela javne vlasti stječe pravo korištenja imovine jedinice lokalne samouprave, pa se shodno i na tu vrstu ugovora primjenjuju odredbe članka 18. ZSSI-a. Navedeni stav zauzet je i u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Usž-1765/15 od 4. studenoga 2015. Također ističe da je neosnovan i paušalan stav tužiteljice da se prilikom donošenja Odluke o stupanju u poslovne odnose s poslovnim subjektima u vlasništvu članova njezine obitelji nije nalazila u sukobu interesa u smislu članka 2. ZSSI-a jer su isti poslovni odnosi bili u skladu sa citiranim odredbama ZJN odnosno Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora, pa da stoga propust prethodnog obavješćavanja tuženika ne predstavlja povredu ZSSI-a jer da je time otklonjena potreba za davanjem mišljenja odnosno uputa sukladno članku 18. stavku 2. ZSSI-a. Ističe da je zakonodavac situaciju iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a, dakle situacije u kojima tijelo javne vlasti u kojem dužnosnik obnaša dužnost stupa u poslovni odnos s poslovnim subjektom u kojem član obitelji dužnosnika ima 0,5 % ili više udjela u vlasništvu, apriori predvidio situacije kao situacije u kojima se presumira mogući utjecaj privatnog interesa od tog člana obitelji, kao interesno povezane osobe na dužnosnikovu nepristranost u obnašanju dužnosti odnosno donošenju odluka vezanih za izvjesni poslovni odnos. Pri tome je razumljivo da član obitelji dužnosnika, kao vlasnik udjela u poslovnom subjektu, ima privatni interes da poslovni odnos bude zasnovan s obzirom da poslovni subjekt u okviru tog poslovnog odnosa, bilo naplatno, kao što je ovdje slučaj ili besplatno, stječe određena novčana sredstva ili pravo vlasništva ili pravo korištenja pokretne ili nepokretne imovine tijela javne vlasti. Stoga u postupcima koji se pred tuženikom vode radi utvrđivanja da li je dužnosnik počinio povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a, propustom da pravovremeno Povjerenstvu uputi pravodobnu obavijest o namjeri stupanja u poslovni odnos, nije odlučna činjenica za postojanje ove povrede Zakona, da li je u konkretnom slučaju prilikom stupanja u pojedini poslovni odnos privatni interes dužnosnikova člana obitelji bio protivan javnom interesu u smislu članka 2. stavka 1. ZSSI-a, jer bi takva ocjena jednom kada je pravni posao već sklopljen i konzumiran

bila zakašnjela i neučinkovita. Pojašnjava da je svrha instituta prethodne obavijesti iz članka 18. ZSSI-a da Povjerenstvo prethodno nastanku konkretnog poslovnog odnosa razmotri i ocjeni koja je razina i mjera sukoba interesa i koruptivnog rizika prisutna kod dužnosnika u konkretnom slučaju odnosno da li je izvjestan nastanak povrede druge obveze ili zabrane propisane ZSSI-a te da utvrdi da li je moguće otkloniti nastanak takve povrede ZSSI-a i koje sve mjere i postupke dužnosnik i tijelo u kojem obnaša dužnost moraju poduzeti kako bi se zaštitio javni interes i zakonitost. Prema tome ističe da je samo tuženik nadležan i ovlašten u konkretnoj situaciji iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a procjenjivati postojanje sukoba interesa i utvrditi upute za postupanje, a dužnosnici nisu ovlašteni samoinicijativno procjenjivati dopuštenost i okolnost poslovnih odnosa kada postoje okolnosti iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a odnosno ne mogu prejudicirati stav tuženika u konkretnom slučaju, a iz navoda tužiteljice proizlazi da je ona upravo tako postupila. Napominje da beziznimnost postojanja povrede iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a u slučaju propusta podnošenja pravodobne obavijesti Povjerenstvu nedvojbeno proizlazi iz pravne posljedice ništetnosti pravnih poslova odnosno pravnih akata sklopljenih odnosno donesenih bez prethodne obavijesti Povjerenstvu, propisane u stavku 6. istog članka Zakona. Naglašava da je već i sudskom praksom potvrđeno da sama činjenica propusta podnošenja pravodobne obavijesti Povjerenstvu predstavlja povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a, kao što je to izraženo u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-1765/15 od 4. studenoga 2015. Ističe da navedene okolnosti konkretnog slučaja, iako nisu odlučne za postojanje povrede iz članka 18. stavka 1. ZSSI-a, tuženik razmatra njihov učinak na težinu i posljedice povrede Zakona prilikom odlučivanja o vrsti i visini sankcija, što je i učinio. Napominje da se odluka o izrečenoj sankciji ne može osporavati u upravnom sporu u pogledu koji to čini tužiteljica u tužbi. Ukazuje da je ovlaštenje za izricanje sankcije obustave dijela neto mjesečne plaće za povredu članka 14. stavka 1. ZSSI-a, koja je izrečena tužiteljici, izričito propisana člankom 42. stavkom 2. ZSSI-a, prema kojem članku tuženik može izreći bilo koju od tri moguće sankcije predviđene stavkom 1. toga članka za povredu odredbi članka 7., članka 11. stavka 3. i 4., članka 12., 13. i 14., članka 16. stavka 1. i 4., članka 17. stavka 3. i 6 i članka 18. stavka 1. i 4. ZSSI-a. Ističe da mu je na temelju odredbe članka 42. – 45. ZSSI-a propušteno da temeljem diskrecijske ocjene okolnosti, iz kojih proizlazi težina posljedica i utvrđene povrede Zakona, odabere vrstu i visinu sankcije koju smatra primjerenom, ne izlazeći iz zakonom postavljenih okvira. Navodi da je u obrazloženju osporene Odluke jasno i potpuno obrazložio svoju odluku o visini i vrsti sankcija, koja je izrečena u zakonskim okvirima odredbe članka 44. stavka 1. ZSSI-a, a koju sankciju tuženik smatra pravilnom obzirom na težinu i posljedicu utvrđene povrede te primjerenu za postizanje svrhe ZSSI-a. Napominje da sukladno članku 4. stavku 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14.) upravni spor se ne može voditi o pravilnosti pojedinačne odluke donesene primjenom slobodne ocjene javnopravnog tijela, ali se može voditi o zakonitosti takve odluke, granicama ovlasti i svrsi radi koje je ovlast dana te stoga predmetom ovog upravnog spora, odnosno ocjenjivanja Suda ne može biti pravilnost tuženikove ocjene težine i posljedice predmetne povrede Zakona niti da li je za utvrđene okolnosti povrede Zakona trebala biti izrečena eventualno blaža vrsta sankcije ili niža sankcija, a koji stav je zauzet u pravomoćnoj presudi Upravnog suda u Rijeci poslovni broj: UsI-258/14 od 6. listopada 2014. U odnosu na tvrdnju tužiteljice da u osporavanoj odluci prilikom odabira vrste i visine sankcije nisu uzete u obzir sve relevantne okolnosti slučaja te da je sankcija odmjerenija protivno svrsi zbog koje je dana ovlast izricanja sankcije za predmetnu povredu ZSSI-a, napominje da su ograničenja iz članka 18. ZSSI-a vrlo važan instrument u sprečavanju sukoba interesa i prevencije korupcije pa stoga povrede ovih obveza predstavljaju neke od težih povreda ZSSI-a. Napominje da nije utvrđivao namjeru tužiteljice prilikom učinjenog propusta jer je stanje volje dužnosnika potpuno irelevantno za postojanje povrede, ako bi se i moglo razmatrati vezano za težinu povrede, postojanje namjere za nepodnošenje pravodobne obavijesti Povjerenstvu nemoguće je utvrditi materijalnim

dokazima. Nadalje, argument tužiteljice da je prvi put počinila povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a je neutemeljen u situaciji kada je propust učinjen višestruko, dakle, vezano za svaki pojedini utvrđeni poslovni odnos. Naglašava da svaki posao bagatelne nabave u konkretnom slučaju definiran pojedinom narudžbenicom predstavlja posebni poslovni odnos. Osim navedenog, vezano za težinu povrede, ističe da su u konkretnom slučaju poslovi bagatelne nabave od poslovnih subjekata, koji su u cijelosti u vlasništvu članova obitelji dužnosnice sklapani izravnim pogodnom putem narudžbenice pa prema tome, osim propusta obavještanja tuženika, tužiteljica je sama propustila prepoznati situaciju sukoba interesa i poduzeti njoj dostupne radnje radi razjašnjenja iste situacije. Ističe kako Zakon o javnoj nabavi niti drugi propisi nisu sprječavali tužiteljicu da u svim spornim slučajevima bagatelne nabave primjeni transparentniji način pribave ponuda, tim više što iz vrste i količine robe i usluga koje su se nabavljale, te činjenice da je nabava iste robe i usluga bila predviđena godišnjim planom nabave za 2013. i 2014., proizlazi da se nije radilo o hitnoj nabavi. Napominje da su razlozi koje tužiteljica navodi u tužbi kao osnovu za izravni odabir predmetna dva poslovna subjekta za nabavu roba i usluga već istaknuti i u očitovanju tužiteljice na Odluku o pokretanju postupka od 12. lipnja 2015., a da konkretne činjenične tvrdnje ničim nisu potkrijepljene niti u navedenom očitovanju niti u tužbi niti proizlaze iz isprava koje je Općina Marija Gorica dostavila na zahtjev tuženika tijekom predmetnog postupka vođenog protiv tužiteljice. Naime, ističe kako ničim nije dokazano da je ugostiteljski objekt u kojem posluje obrt „Ladanjski raj“ u vlasništvu supruga tužiteljice, jedini koji na području Općine Marija Gorica pruža uslugu konzumacije hrane i pića niti da je uvjet za odabir dobavljača bilo da se ugostiteljski objekt nalazi na području Općine. Također navod tužiteljice da je kao razlog zbog kojeg je trgovačko društvo Trgocentar Marija d.o.o., u vlasništvu kćeri tužiteljice, unaprijed smatrano najboljim ponuđačem za dobavu određene robe iz razloga blizine poslovnice tuženik smatra bespredmetnim imajući u vidu općepoznatu činjenicu dostupnosti brze i jeftine dostave robe od strane samih dobavljača, pogotovo ako se radi o većim količinama robe. Također, ističe netočnost navoda u tužbi da je tuženikovim Mišljenjem, broj: 711-I-1547-M-106/15-02-11 od 15. listopada 2015. odobreno Općini Marija Gorica da stupi u poslovni odnos s predmetna dva poslova subjekta. Pojašnjava da je navedeno Mišljenje dano na zahtjev tužiteljice, koji je podnesen nakon donošenja osporavane Odluke, a istim se u skladu s člankom 18. stavkom 2. ZSSI-a određuje da Općina Marija Gorica može stupiti u poslovni odnos u budućem razdoblju s navedenim poslovnim subjektima ukoliko dužnosnica postupi u skladu s uputama koje su dane u daljnjim točkama izreke mišljenja. Kako je utvrđeno točkom V. toga Mišljenja, tuženik će tek nakon što dužnosnica i Općina Marija Gorica prije stupanja u poslovni odnos dostave cjelokupnu dokumentaciju iz koje je vidljivo da je postupljeno u skladu s danim uputama donijeti posebnu odluku kojom se utvrđuje jesu li upute tuženika provedene na način koji omogućuju izbjegavanje sukoba interesa dužnosnika i osigurava njegovo zakonito postupanje u konkretnom slučaju. Nadalje ističe kako tvrdnja tužiteljice da bi nastupom pravnih posljedica osporavane Odluke tuženika samo zbog rodbinske povezanosti s tužiteljicom predmetna dva poslova subjekta unatoč kvalificiranosti i pogodnosti bila diskriminirana u mogućnosti poslovanja tijekom javne vlasti u kojem tužiteljica obnaša dužnost, tuženik smatra u konkretnom slučaju bespredmetnom s obzirom da za bagatelnu nabavu nisu prikupljene druge ponude pa da bi se pogodnost i kvalificiranost mogla ocjenjivati. Međutim, ističe da je tužiteljica stupanjem na dužnost prihvatila sve obveze i zabrane propisane ZSSI-a te osobnu odgovornost za povrede toga zakona. Ako se može smatrati da se poslovni subjekti u kojima su suvlasnici udjela interesno povezane osobe s dužnosnicima, diskriminiranjem određaba članka 17. i 18. ZSSI-a u pogledu mogućeg poslovanja s tijelom javne vlasti, upravo je to i bila volja zakonodavca radi ostvarenja svrhe ZSSI-a, propisane u članku 1. stavku 2. toga Zakona, dakle sprečavanje sukoba interesa i privatnih utjecaja na donošenje odluka u obnašanju javne vlasti, odnosno sprečavanje korupcije. Ističe da su po istom kriteriju

diskriminirani takvi poslovni subjekti i odredbama članka 13. Zakona o javnoj nabavi, koje ističe sama tužiteljica.

Predlaže da Sud, bez provođenja rasprave, primjenom članka 36. Zakona o upravnim sporovima donese presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev u cijelosti. Vezano za točku II. postavljenog tužbenog zahtjeva ističe da nije sporno da tužiteljica, kao i svaki dužnosnik, ima pravo na povrat neosnovano izvršene sankcije, a ista se vrši na način da na temelju eventualne pravomoćne odluke tuženika ili pravomoćne meritorne presude kojom bi bilo utvrđeno da tužiteljica nije počinila predmetnu povredu ZSSI-a tužiteljica upućuje zahtjev putem tuženika ili izravno Ministarstvu financija, nakon čega se uz prethodnu suglasnost tuženika, neosnovano naplaćen iznos sankcije vraća dužnosniku odlukom Ministarstva financija. Imajući u vidu navedeni nesporni postupak povrata sredstava te činjenicu da sredstvima naplaćenih sankcija tuženik ne raspolaže, tuženik smatra da zahtjev za vraćanje neosnovano naplaćene sankcije ne predstavlja zahtjev za naknadu štete u smislu članka 22. stavka 4. ZUS-a te da o takvom zahtjevu ne odlučuje Upravni sud sukladno članku 59. ZUS-a. Stoga predlaže da Sud odbije postavljeni zahtjev za naknadom štete neovisno o tome kakvu će odluku donijeti o glavnom zahtjevu.

Kako su u konkretnom slučaju ispunjene pretpostavke za primjenu članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14., dalje: ZUS), Sud je spor riješio bez rasprave, a nakon što je strankama, sukladno članku 6. ZUS-a, dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Radi ocjene zakonitosti osporavane Odluke Sud je izveo dokaze uvidom u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovanim.

Odredbom članka 18. stavka 1. Zakona o sprečavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15., dalje: ZSSI) propisano je da u slučaju kada tijelo u kojem dužnosnik obnaša javnu dužnost stupa u poslovni odnos s poslovnim subjektom u kojem član obitelji dužnosnika ima 0,5 % ili više udjela u vlasništvu, dužnosnik je dužan o tome pravodobno obavijestiti Povjerenstvo.

Prema članku 4. stavku 2. ZSSI-a član obitelji dužnosnika u smislu ovog Zakona je bračni ili izvanbračni drug dužnosnika, njegovi srodnici po krvi u uspravnoj lozi, braća i sestre dužnosnika te posvojitelj, odnosno posvojenik dužnosnika.

Prema stavku 3. toga članka ZSSI- a poslovni odnos u smislu ovog Zakona odnosi se na ugovore o javnoj nabavi, državne potpore i druge oblike stjecanja sredstava od tijela javne vlasti, na koncesije i ugovore javno-privatnog partnerstva, osim državnih potpora u slučaju elementarnih nepogoda.

Člankom 42. stavkom 1. ZSSI- a propisano je da za povredu odredbi ovog Zakona Povjerenstvo osobama iz članka 3. ovog Zakona može izreći sljedeće sankcije: 1. opomena, 2. obustava isplate dijela neto mjesečne plaće, 3. javno objavljivanje odluke Povjerenstva.

Stavkom 2. toga članka ZSSI- a propisano je da za povredu odredbi članka 7., članka 11. stavka 3. i 4., članka 12., 13. i 14., članka 16. stavka 1. i 4., članka 17. stavka 3. i 6. i članka 18. stavka 1. i 4. ovog Zakona Povjerenstvo može izreći sankcije iz stavka 1. ovog članka.

Člankom 44. stavkom 1. ZSSI-a propisano je da sankciju obustave isplate neto mjesečne plaće Povjerenstvo izriče u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kuna vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona.

Prema stavku 2. toga članka ZSSI- a sankcija obustave isplate dijela neto mjesečne plaće dužnosnika ne može trajati dulje od dvanaest mjeseci, a iznos obuhvaćen obustavom ne smije prelaziti jednu polovinu neto mjesečne plaće dužnosnika.

Stavkom 3. toga članka ZSSI-a propisano je da se odluka o sankciji dostavlja osobno dužnosniku. Izvršnu odluku Povjerenstvo dostavlja radi provedbe službi koja obavlja obračun plaće dužnosniku.

Nije sporno da tužiteljica obnaša dužnost načelnice Općine Marija Gorica u kontinuitetu od 1997. godine i da tu dužnost obnaša i u aktualnom mandatu 2013. godine pa se stoga smatra dužnosnikom u smislu ZSSI-a. Također nije sporno da je trgovačko društvo Trgocentar Marija d.o.o. u vlasništvu njezine kćeri Nataše Jančić, kao i da je vlasnik obrta „Ladanjski raj“ za ugostiteljstvo i proizvodnju povrća i pića, Zlatko Jančić, suprug tužiteljice.

Također nije sporno da je tužiteljica kao općinska načelnica Općine Marija Gorica dana 4. studenoga 2013. donijela Odluku o sklapanju novog ugovora o zakupu poslovnog prostora ukupne površine 62 m² u Trsteniku, Ante Kovačića 17a, u vlasništvu Općine Marija Gorica, sa dosadašnjim zakupnikom, trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. Nadalje, nije sporno da je dana 27. studenoga 2013. sklopljen Ugovor o zakupu navedenog poslovnog prostora između Općine Marija Gorica, kao zakupodavca, zastupanog po općinskoj načelnici-tužiteljici i trgovačkog društva Trgocentar Marija d.o.o. kao zastupnika, zastupanog po direktorici Nataši Jančić. Također nije sporno da je tužiteljica 2013. i 2014. stupala u poslovne odnose u okviru bagatelne nabave roba i usluga s trgovačkim društvom Trgocentar Marija d.o.o. i s obrtom „Ladanjski raj“.

Nadalje, tužiteljica ne spori da nije obavijestila tuženika o namjeri Općine Marija Gorica da stupi u poslovni odnos s poslovnim subjektima u vlasništvu članova njezine obitelji i to prije sklapanja pravnih poslova za Općinu Marija Gorica.

Međutim, sporno je da li je tužiteljica takvim postupanjem počinila povredu članka 18. stavka 1. ZSSI-a.

Iz navedenih nespornih činjenica i naprijed citirane zakonske odredbe članka 18. stavka 1. ZSSI-a proizlazi da je tuženik pravilno u postupku utvrdio da je tužiteljica kao općinska načelnica Općine Marija Gorica time što nije pravovremeno obavijestila Povjerenstvo o stupanju Općine u poslovni odnos s poslovnim subjektima u vlasništvu članova njezine obitelji postupila protivno odredbi članka 18. stavka 1. ZSSI-a, jer stupanje u poslovni odnos s tijelom vlasti obuhvaća pravne poslove u kojima druga ugovorna strana stječe novčana sredstva, nepokretna ili pokretna sredstva odnosno stvari, pri čemu se može raditi ne samo o stjecanju prava vlasništva već i o nekom osnovu prava korištenja. U konkretnom slučaju ugovor o zakupu poslovnog prostora u vlasništvu jedinica lokalne samouprave, u kojoj dužnosnik obnaša javnu dužnost, nedvojbeno predstavlja poslovni odnos u smislu članka 4. stavka 3. ZSSI-a, obzirom da takvim ugovorom od tijela javne vlasti drugi poslovni subjekt stječe pravo korištenja imovine jedinica lokalne samouprave. Navedeno shvaćanje zauzeo je i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi, poslovni broj: Usž-1765/15-2 od 4. studenoga 2015.

U odnosu na izrečenu sankciju, navodi se da je sankcija izrečena primjenom slobodne ocjene javnopravnog tijela, a u tom slučaju Sud sukladno članku 4. stavku 2. ZUS-a ne ulazi u pravilnost te odluke (da li je sankcija trebala biti veća ili manja), već samo ocjenjuje zakonitost takve odluke, odnosno da li je odluka donesena u granicama danih ovlasti i svrsi radi koje je ta ovlast dana, te da li su prilikom izbora vrste i visine sankcija uzete u obzir sve okolnosti koje utječu na to da sankcija bude teža ili blaža. Prema citiranom članku 42. ZSSI Povjerenstvo može izreći tužitelju sankciju o obustavi isplate dijela neto mjesečne plaće, a prema članku 44. stavku 1. ZSSI-a ta sankcija se izriče u rasponu od 2.000,00 kuna do 4.000,00 kuna, a svrha izricanja sankcije je sprečavanje sukoba između privatnog i javnog interesa u obnašanju javne dužnosti (članak 1. ZSSI). Iz obrazloženja osporavane Odluke tuženika proizlazi da je tuženik cijenio sve okolnosti o kojima ovisi izbor vrste i visine sankcije, odnosno da je uzeo u obzir činjenicu da se radi o težoj vrsti sankcije jer su ograničenja iz članka 18. ZSSI-a vrlo važan instrument u sprečavanju sukoba interesa i prevencije korupcije, u prilog čega govori činjenica da je Zakonom propisana ništetnost kao

pravna posljedica postupanja suprotno zakonom propisanim zabranama i ograničenjima poslovanja, te činjenicu da tužiteljica dužnost općinske načelnice Općine Marija Gorica obnaša u petom uzastopnom mandatu, kao i okolnost da istu dužnost obnaša profesionalno iz čega proizlazi da je dužnosnica kroz duže razbolje u kojem je obnašala dužnost čelnika izvršne vlasti u jedinici lokalne samouprave, bila dužna usvojiti pravila kojima se sprječava sukob između privatnih i javnih interesa, kao i činjenicu da je višekratno stupala u poslovne odnose s poslovnim subjektima u vlasništvu članova njezine obitelji radi nabave roba i usluga. Tuženik je također cijenio da pored izričite obveze propisane člankom 18. stavkom 1. ZSSI-a, da je tužiteljica trebala predvidjeti opravdanu percepciju javnosti da se sklapanjem poslova izravnom pogodnom sa poslovnim subjektima u vlasništvu članova njezine obitelji, ostvaruju njihovi privatni interesi te ovu situaciju dužnosnica je mogla razriješiti ili njome bolje upravljati korištenjem transparentnije metode odabira dobavljača, slanjem poziva na dostavu ponuda prema više subjekata koji na području iste ili eventualno susjednih općina obavljaju istu djelatnost, što bi se potom moglo cijiniti kao postupanje koje ublažava težinu nastalih posljedica povrede Zakona. Opravdanost izricanja teže visine sankcije unutar Zakonom propisanog raspona tuženik obrazlaže okolnošću da su određeni predmeti nabave u visini cjelokupne ili gotovo cjelokupne planirane godišnje vrijednosti nabave, nabavljeni od poslovnih subjekata u vlasništvu članova obitelji dužnosnice, pa je tako za 2013. planirana nabava poklon paketa procijenjene ukupne vrijednosti 32.000 kuna, a od trgovačkog društva Trgocentar Marija d.o.o. u istoj godini nabavljeni su poklon paketi ukupne vrijednosti 33.944,06 kuna, dok je planirana nabava reprezentacije procijenjene ukupne vrijednosti 24.000,00 kuna, a od trgovačkog društva Trgocentar Marija d.o.o. i obrta „Ladanjski raj“ u istoj godini nabavljene su usluge reprezentacije ukupne vrijednosti 17.262,03 kuna.

Stoga Sud ocjenjuje izrečenu sankciju zakonitom.

Također je pravilno tuženik primijenio članak 18. stavak 6. ZSSSI-a, a kojim je propisano da pravni poslovi, odnosno pravni akti koji su sklopljeni, odnosno doneseni bez prethodne obavijesti Povjerenstvu iz stavka 1. ovog članka, protivno uputama Povjerenstva iz stavka 2. ovog članka, dostavom nepotpune ili neistinite dokumentacije iz stavka 4. ovog članka ili na bilo koji drugi način protivno odredbama ovoga članka su ništetni. Povjerenstvo će bez odgađanja dostaviti predmet nadležnom državnom odvjetništvu na daljnje postupanje radi utvrđenja ništetnosti pravnog posla, odnosno pravnog akta.

Sud ocjenjuje da je tuženik jasno i detaljno obrazložio razloge postojanja povrede članka 18. stavka 1. ZSSI-a na strani tužiteljice, te je na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno utvrdio odlučne činjenice za donošenje pravilne Odluke.

Sud nalazi da je osporavana Odluka valjano obrazložena, te da je tuženik razmotrio sve prigovore tužiteljice iznesene u postupku, dok se na prigovore koje tužiteljica ističe u tužbi valjano očitovao u odgovoru na tužbu.

Također je u obrazloženju osporavane odluke navedeno činjenično stanje, te pravni propisi koji su, po ocijeni ovog Suda, pravilno primijenjeni, a dani su i razlozi koji su bili odlučni za utvrđivanje odgovornosti tužiteljice u konkretnom slučaju, koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća te nalazi da osporavanom Odlukom nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Slijedom navedenog, Sud osporavanu Odluku tuženika, uz obrazloženje kakvo je njome dano, ne može ocijeniti nezakonitom, pri čemu su neosnovani prigovori koje tužiteljica iznosi u tužbi te isti ne dovode do drukčije odluke u ovoj upravnoj stvari.

Kako Sud nije našao osnovanim glavni zahtjev tužiteljice (poništenje osporavane Odluke), nije bilo osnove odlučivati niti o sporednom zahtjevu tužiteljice (zahtjev za naknadu štete). Međutim, napominje se tužiteljici da zahtjev za vraćanje neosnovano naplaćene sankcije ne predstavlja zahtjev za naknadu štete u smislu članka 22. stavka 4. ZUS-a, već bi tužiteljica, u slučaju da je Sud ocijenio nezakonitom osporavanu Odluku, imala pravo na povrat naplaćenog iznosa u postupku i na način kako to navodi tuženik u odgovoru na tužbu.

Valjalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14.), presuditi kao u izreci.

U Zagrebu 9. veljače 2016.

Sutkinja:
Jasna Peroš Nikolić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje presude.

DNA:

1. Marica Jančić, Rajski put 9, Hrastina, 10 299 Marija Gorica
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5
3. U spis

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik:
Martina Rob

